

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж. 2365/21
12.10.2021. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Јулијане Будинчевић, председника већа, вере Кнежевић-Мандић и Владимира Ивковића, чланова већа, у правној ствари **тужиоца АА, МБ; ПИБ;**, чији је пуномоћник Данко Загорчић, адвокат у Новом Саду, против **туженог ББ**, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради утврђења, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду П 15429/20 од 2.3.2021.године, исправљене решењем тог суда П 15429/20 од 28.7.2021.године, у седници већа одржаној 12.10.2021.године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба се **ОДБИЈА** и пресуда Основног суда у Новом Саду П 15429/20 од 2.3.2021.године исправљена решењем тог суда П 15429/20 од 28.7.2021.године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Одбија се захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев и утврђено је да је потраживање туженог по основу уговора бр. 06-8144/1 од 21.3.2001.године закљученог између ВВ и ГГ, престало.

Обавезан је тужени да да изјаву о сагласности за испис заложног правихипотеке од 18.4.2001.године уписане по основу решења бр.І 599/00 од 4.4.2001.године Општинског суда у Новом Саду, на двособном стану бр.57, корисне површине 64 м2 на деветом спрату ..., бр. објекта ..., саграђен на парцели ... К.О.Нови Сад 2, Л.Н. бр ... К.О.Нови Сад 2, у року од 15 дана од дана правноснажности одлуке а у супротном ће ова одлука служити за испис наведеног права у јавном регистру непокретности-катастру. Тужени је обавезан да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 166.500,00 динара, са каматом од извршности до исплате.

Против првостепене пресуде жалбу са благовременом допуном изјавио је тужени из свих законом прописаних разлога.

Жалба није основана.

Испитујући побијану пресуду у складу са одредбом члана 386. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), овај суд је установио да првостепена пресуда није захваћена битним повредама поступка из члана 374. став 2. тачке 1-3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, те да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, материјално право правилно примењено.

Према битним чињеницама из првостепене пресуде, тужилац је власник двособног стана бр.57, површине 64 м2 на деветом спрату ... , бр. објекта ..., саграђен на парцели ... К.О.Нови Сад 2, на коме је уписана хипотека на износ од 3.653.312,14 динара по основу решења бр.І 599/00 од 4.4.2001.године Општинског суда у Новом Саду. Основ дуга обезбеђеног хипотеком је уговор бр. 06-8144/1 од 21.3.2001.године закључен између ВВ из ... и претходног власника стана, сада пок. ГГ из ..., који је наведеним уговором обавезан да исплати 3.653.312,14 динара у 24 месечне рате, закључно са 21.3.2003.године са ревалоризацијом раста цена на мало, на месечном нивоу. ГГ није извршио ни једну уплату. Првостепени суд утврђује и да је тужилац од градске управе за грађевинско земљиште и инвестиције тражио отпис камате и умањење главнице за једнократну уплату дуга. Одговорено му је да они нису надлежни за отпис камате и да дуг са каматама износи 17.185.272,47 динара. Тужилац је главницу од 3.653.312,14 динара уплатио 24.7.2020.године градској управи за грађевинско земљиште и инвестиције.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд доноси побијану пресуду.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да је тужбу требало одбацити, јер је у питању тужба за утврђење чињеница, која није дозвољена одредбама чл.194 ЗПП. Наиме, у овој правној ствари тужба је поднета ради чинидбе, односно, ради обезбеђивања изјаве туженог, којом тужени даје сагласност тужиоцу за брисање хипотеке, након што је дуг који је обезбеђен хипотеком исплаћен. Претходно питање за одлуку о основаности захтева за тако означену чинидбу је утврђење да ли између странака постоји дужничко-поверилачки однос, односно утврђење да је потраживање туженог које је обезбеђено хипотеком престало. Будући да претходно питање у својој суштини садржи утврђење да је између повериоца и дужника престао дужничко поверилачки однос, супротно жалбеним наводима, нема сметње да према одредбама чл.194 ст.2 ЗПП, тужилац у изреци пресуде којом тражи чинидбу од туженог, претходно тражи утврђење да је престао дужничко поверилачки однос између странака.

Надаље, нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари жалбени наводи да се тужилац погрешно позвао на одредбе Закона о хипотеци ("Службени гласник РС" бр.115/2005), чије одредбе нису биле на снази у време конституисања хипотеке, будући да је првостепени суд (који одредбама чл.192 ст.4 ЗПП није везан основом тужбеног захтева означеног у тужби) правилно применио одредбе чл.63,64 и 68 Закона о основама својинскоправних односа, које су биле на снази у време када је конституисана предметна хипотека.

Неосновани су и контрадикторни жалбени наводи из допуне жалбе, којима се указује да се у овој правној ствари у погледу одлуке о застарелости потраживања, морају применити одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији јер накнада за грађевинско земљиште спада у јавни приход јединице локалне самоуправе, уз истовремено оспоравање пасивне легитимације тужене јединице локалне самоуправе у овој правној ствари.

Предмет овог спора је оцена основаности захтева тужиоца којим тражи да судска пресуда замени брисовну дозволу, јер је уплатом износа од 3.653.312,14 динара 24.7.2020.године, тужилац извршио уговорну обавезу бившег власника предметне некретнине, која је била обезбеђена предметном хипотеком.

Према одредбама чл.371 ЗОО, потраживања застаревају за десет година, ако законом није одређен неки други рок застарелости.

Као што је већ наведено, основ дуга обезбеђеног хипотеком је уговор бр. 06-8144/1 од 21.3.2001.године закључен између ВВ из ... и претходног власника стана, сада пок. ГГ из ..., који је наведеним уговором обавезан да исплати 3.653.312,14 динара у 24 месечне рате, закључно са 21.3.2003.године са ревалоризацијом раста цена на мало, на месечном нивоу, при чему ГГ није извршио ни једну уплату, па је застарелост потраживања по наведеном уговору у смислу чл.361 ст.1 ЗОО почела да тече првог дана после дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, односно од 22.3.2003.године, а у смислу чл.362 у вези са чл.371 ЗОО, наступила је истеком последњег дана законом одређеног времена, односно 22.3.2013.године. Будући да је тужилац од градске управе за грађевинско земљиште и инвестиције тражио отпис камате и умањење главнице за једнократну уплату дуга, а након одговора да они нису надлежни за отпис камате тужилац је уплатио само главницу застарелог дуга у висини од 3.653.312,14 динара, дана 24.7.2020.године градској управи за грађевинско земљиште и инвестиције, супротно жалбеним наводима, тужилац није у смислу чл.366 ЗОО признао дуг за камату, јер из захтева тужиоца да му се отпише камата, јасно и безусловно произлази да је тужилац признао само главницу дуга.

Према одредбама чл.368 ЗОО кад протекне време застарелости, поверилац чије је потраживање обезбеђено залогом или хипотеком може се намирити само из оптерећене ствари, ако је држи у рукама или ако је његово право уписано у јавној књизи (ст.1). Међутим, застарела потраживања камата и других повремених давања не могу се намирити ни из оптерећене ствари (ст.2). Следом одредба чл.368 ст.2 ЗОО, споредна застарела потраживања камата и других повремених давања не могу се намирити ни из оптерећене ствари, па је и из наведеног разлога тужбени захтев, супротно жалбеним наводима основан.

Неосновани су и жалбени наводи о недостатку пасивне легитимације на страни туженог, будући да је накнада за уређивање грађевинског земљишта приход туженог, који је своју пасивну легитимацију прихватио прихватам уплате главнице од 3.653.312,14 динара, дана 24.7.2020.године.

Имајући у виду све изнето, жалба туженог је оцењена као неоснована, а првостепена пресуда је применом чл.390 ЗПП потврђена.

Применом чл.165 ст.1 ЗПП, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка у коме са жалбом није успео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Јулијана Будинчевић, ср.

Зто: